

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สยบฟ้า
พิชิตปฐพี

๒๖ วิชาใหม่
ใหม่
เสี้ยวกาล

Mao Ni เขียน ชื่อเสียงทรพพล แปล

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สยามน้ำ
พิริบประวี

สยบฟ้ามืดปฐพี 39

Mao Ni เขียน ชื้อสยบทรพพา แปล

《将夜》 Jiang Ye

Volume 39

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2662-5

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

พิมพ์บน

กระดาษถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เราได้เห็นหนังเชรียต่อสู้มามาก ไม่ว่าจะสู้กับโจรหรือทหารรับจ้าง
ดวลกับผู้ฝึกฝนด้วยกัน ฟันใส่คนธรรมดาอย่างตอนพาซังซังหนีตาย แม้แต่
ต่อสู้กับหมื่นพุทธะในโลกแห่งกระดานหมาก แต่การสู้กับทหารจีนจิ้งทั้งกองทัพ
ด้วยตัวคนเดียวโดยใช้เพียงธนูชนนธรรมดาในเล่ม 38 นั้น มันช่างทำให้
เลือดลมพลุ่งพล่านล้นดี แล้วก็จริงอย่างที่เนื้อเรื่องว่าไว้ หนังเชรียเดิมทีก็เป็น
พลทหารนายหนึ่ง ดังนั้นเขาจึงรู้ดีที่สุดว่าจะรบในสงครามอย่างไร

แน่นอนว่าในเล่ม 39 นี้ยังมีการต่อสู้ของหนังเชรียที่ทำให้เราได้สะใจอีกมาก
เขายังคงขี่ม้าฆ่าคนไปเรื่อยๆ พร้อมกับตามหาซังซัง แต่ก่อนที่จะได้พบภรรยา
กลายเป็นว่าได้พบศัตรูฟ้าประทานเสียก่อน ดูเหมือนจะถึงเวลาแล้วที่ทั้งสองคนนี้
ต้องตัดสินใจเป็นตายกัน (เสียทีเถอะ) คีกรีนบอกเลยว่าอย่างโหด!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

ช่วงเวลาที่น่าอภิมรณที่สุดคือช่วงเวลาแรกพบ สิ่งนำพาให้ประสบคงเป็น
โชคชะตา สิ่งที่ตามมาอาจเป็นเรื่องราวมากมายทั้งทุกข์และสุข

สิ่งที่คะเนได้ยากหาใช่โชคชะตาไม่ แต่คือใจคน

นิยายมีจบ พบมีจาก ไร้ใจหาใช่ไร้รัก (ขอยกถ้อยคำจาก #อุทินจอมขมังเวทย์
มาหน่อยนะครับ)

กาลเวลาเกือบสองปี...ไหนซ้ำพเจ้าจึงไม่รู้สึกรว่าเหมือนผ่านไปเพียง
ชั่วพริบตาเลยเล่า

ขอบคุณที่ร่วมเดินทางกันมา เล่มหน้าคือเล่ม 40 อันเป็นเล่มสุดท้าย

ขอให้ทุกท่านสุขสันต์บันเทิงกับการอ่าน แล้วพบกันในเล่มหน้าครับ

ชื่อเสียนทรงพล

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

ลงใต้สู่หยางโจว

เหิงมู่ลี่เหรินเล็กคิ้วเพราะรู้สึกถึงอะไรบางอย่าง อารมณ์จึงไม่สงบ เหมือนก่อนหน้านี้ ใบหน้าบิดเบี้ยว โทสะพลุ่งพล่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตอนที่มันก้มหน้าลงมอง

เสื้อคลุมเทพที่มันใส่หลวมกว้าง พอก้มหน้าก็เห็นหน้าอกของตน ได้โดยง่าย

แม้มันเป็นบุตรของเจ้าเทียน แต่อย่างน้อยในโลกมนุษย์ยังคงเป็นคนธรรมดา ดังนั้นหน้าอกมันจึงมีหัวนมสองข้าง แต่เวลานี้ดูเหมือนว่ามีหัวนมเพิ่มมาอีกหนึ่ง นั่นคือเม็ดหมากสีดำ

เม็ดหมากเม็ดนี้ฝังลึกเข้าเนื้อมัน ทำให้มันรู้สึกขยะแขยง

"ข้าจะฆ่าพวกเจ้า"

เหิงมู่ลี่เหรินแผดเสียงต่ำ

"ข้าต้องฆ่าพวกเจ้าแน่นอน"

เสียงเยาว์วัยของมันดังกังวานไปบนผิวนทะเลสาบ ทหารม้าอาศรมเทพข้างเสลี่ยงรวมถึงเสนาทูลชุดแดงสิบกว่าคนคุกเข่าลงอย่างหวาดกลัว

ไม่กล้าส่งเสียงใดๆ เลย

เหิงมู่ลี่เหรินโกรธมากจริงๆ เดิมมันคิดว่าเวลานี้ตนควรบุกเข้าไปในฉางอันแล้ว หรืออย่างน้อยก็อยู่หน้าฉางอัน ใครจะคิดว่ามันยังอยู่ในเขตชิงเหอ มันมีผู้ใต้บังคับบัญชาที่แข็งแกร่ง มีทหารม้าอาศรมเทพมีกองกำลังทหารนับแสนนาย แต่กลับถูกชาวถึงสกัดไว้ที่...ทางใต้ของหุบเขาชิงสยา

หุบเขาชิงสยาอีกแล้ว

เหมือนเมื่อครั้งนั้น

เหิงมู่ลี่เหรินเคยถอนใจเสียดายว่าจวินโม่แขนขาด มันจึงไม่อาจเห็นภาพคนคนเดียวรักษานหุบเขาชิงสยาอีกแล้ว และพลาดโอกาสในการเอาชนะจวินโม่ในสภาวะที่แข็งแกร่งที่สุดด้วย

ยามนี้จวินโม่อยู่ทุ่งร้างตะวันตก เขียนเชิงใหญ่ไม่อยู่ อวี๋เหลียนไม่อยู่ เจินผีผีไม่อยู่ หิงเซวียก็ไม่อยู่ ทว่ามันกลับยังคงถูกขวางอยู่ทางใต้ของหุบเขาชิงสยา

บนที่ราบส่วนเหนือของเขตชิงเหอ กองทัพร่วมอาศรมเทพสู้รบกับกองกำลังปราบแดนใต้ของแคว้นต้าถึงมาหลายสิบวันแล้ว ผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะ สุดท้ายเหิงมู่ลี่เหรินลงมือเอง แต่ถูกกับดักของสถานศึกษาจึงได้รับบาดเจ็บไม่น้อย

สิ่งที่เคยเสียดายบัดนี้คล้ายกลายเป็นการถูกตบหน้า เหิงมู่ลี่เหรินรู้สึกหน้าชาทุกครั้งทีนึกถึง จากนั้นก็เจ็บปวดจนแทบเป็นบ้า

"มดแมลงด่านสู่พิสดารไม่กี่ตัว...กลับขวางข้าไว้ได้?"

เหิงมู่ลี่เหรินก้มหน้าลงมองเม็ดหมากสีดำ บนใบหน้าที่บูดบึ้งเต็มไปด้วยความเกลียดชัง เสียงที่ลอดออกมาจากไรฟันเย็นเยือกสุดขีด

มันหลับตาลงสูดลมหายใจเข้าลึก ผ่าม่านรอบเสถียรเทพสะบัด

อย่างรุนแรงทำให้เกิดลมพายุ อากาศบริเวณผิวทะเลสาบถูกมันดูดเข้าไปอย่างเต็มที่

หน้าอกมันขยายขึ้น เลื้อยคลุมเทพสะบัดฟีบพับ
ครั้งนี้มันไม่ได้ไอ

มีพลังสายหนึ่งที่ไม่ใช่ของโลกมนุษย์ถ่ายทอดเข้าสู่ร่างมัน
เปรี้ยะ!

เม็ดหมากที่ฝังอยู่ในหน้าอกแตกเป็นเสียงๆ ในพริบตา

มันลืมหันตามองไปทางหุบเขาชิงสยา ในแววตาไม่มีอารมณ์ใด
มีแต่จิตสังหาร

อาการบาดเจ็บของมันหายดีแล้ว เชนนี่ก็ถึงคราวตายของคนพวกนั้น

หลังจากเขตชิงเหอก่อกบฏ หุบเขาชิงสยาก็คือว่าเป็นประตูสู่แคว้นสำหรับแคว้นต้าถังและสถานศึกษา เพราะพื้นที่ทางใต้ล้วนตกเป็นของนิกายเต๋าแล้ว ที่นี่จึงเป็นสถานที่ที่ต้องรักษาไว้ให้ได้

หลายปีก่อนในสงครามทั้งโลกบุกโค่นต้าถังครั้งแรก แคว้นต้าถังได้ใช้สิ่งที่เก็บซ่อนไว้มานับร้อยปี หวงเฮ่อเจียวเข้าร่วมมือกับจอมข่ายเวทของราชสำนักกระตุ้นให้ค่ายกลขนาดใหญ่ในหุบเขาชิงสยาทำงานฝังทหารและยอดฝีมือฝ่ายศัตรูไปนับไม่ถ้วน และในระยะเวลาหลายปีหลังจากนั้นแคว้นต้าถังได้ทำการเปิดเส้นทางหุบเขาชิงสยาอีกครั้ง

การปิดตายหุบเขาชิงสยาอาจป้องกันศัตรูได้ง่ายกว่า แต่เรื่องที่ชาวถังอยากทำมากกว่าคือเดินทัพผ่านหุบเขาชิงสยาเข้าโจมตีศัตรูเพื่อชิงดินแดนที่เสียไปกลับคืนมา

เพียงแต่เมื่อพบกับแรงกดดันจากกองทัพรวมอาศรมเทพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการคุกคามของเหิงมู่ลี่เหริน บัดนี้กองกำลังปราบแดนใต้

รวมถึงกองกำลังอวี๋หลินที่ป้องกันเส้นทางทิศใต้อยู่จึงยังไม่ได้เตรียมการบุกลงใต้ ได้แต่เฝ้าป้องกันอยู่ด้านในของหุบเขา ใช้สภาพพื้นที่และระยะห่างเป็นปราการป้องกันศัตรูที่เข้มแข็งไว้นอกหุบเขา

การสู้รบอย่างต่อเนื่องหลายสิบวันทำให้ทหารต้อถึงค่อนข้างเหนื่อยล้า บรรดากระโสมทหารที่ตั้งอยู่ด้านในหุบเขาจึงเจียบบงไม่น้อย มีกระโสมเพียงหลังเดียวที่ออกจะพิเศษ เพราะตึกมากแล้วแต่หันทากลับยังเสียงดังอีกที

มีคนกำลังทะเลาะกัน

"ก็อย่างที่ข้าบอกเมื่อครู่ หากพูดถึงทักษะการเดินหมากแน่นอนว่าข้าคืออันดับหนึ่งของโลก ศิษย์น้อง เจ้าไม่อาจเป็นคู่ต่อสู้ของข้า แต่เจ้าเอาแต่ตั้งตนไม่ยอมแพ้ ต่อแยะให้ข้าเล่นกับเจ้ามานานขนาดนี้ไม่เห็น่อยบ้างหรือ"

"ศิษย์พี่ หากท่านพูดถึงเรื่องอื่นข้าล้วนยอมได้ แต่เรื่องนี้ข้าไม่ยอมเด็ดขาด หลายปีมานี้เล่นกันสักรอบเก้าสิบสองกระดาน ข้าชนะมากกว่าท่านหนึ่งกระดาน ทำไมข้าจะเป็นคู่ต่อสู้ของท่านไม่ได้"

"กระดานนั้นมีกลุ่มหมากป้องกันปล้น* เชื่อมกันถึงสามจุด จะนับว่าข้าแพ้ได้อย่างไร"

"ตามกฎหมายที่ข้าเรียนมาตั้งแต่เด็ก แบบนั้นคือข้าชนะ ดังนั้นจึงเป็นท่านแพ้"

"อู๊ยๆ! ถึงอย่างไรกลหมากของเจ้าก็สู้ของข้าไม่ได้"

"วัดจากอะไร"

"วัดจากหลายวันก่อนที่เหิงมู่ลี่เหรินหลงเข้ามาในค่ายกลหมากล้อม

* หมากป้องกันปล้น หรือโคะ เป็นรูปแบบกระดานหมากที่ยึดระยะต่อรอง โดยหมากของทั้งสองฝ่ายอยู่ในสถานะสามารถกินกลับไปมาได้ แต่ต้องสลับไปเดินที่อื่นก่อน 1 ตา

สุดท้ายแล้วมันบาดเจ็บเพราะถูกหมากดำของข้า ไม่ใช่หมากขาวของเจ้า"

"หากไม่เพราะหมากขาวของข้าทำงานอย่างเหนือชั้น จะขังมันไว้ได้อย่างไร"

"แล้วเมื่อหลายปีก่อนเล่า อย่าลืมนะสุดท้ายแล้วสงฆ์ไม่ถูกข้าขวางไว้"

"อุย! หากไม่มีศิษย์พี่สาม ท่านคงตายอนาถไปนานแล้ว"

ในกระโจมทหารมืดสลัว สวิจยาหลุนกัมหน้าเคียวยาอย่างมีสมาธิเหมือนไม่ได้ยินการสนทนา หลายวันมานี้ฟังคนพวกนี้ทะเลาะกัน ฟังจนเบื่อหน่ายแล้วจริงๆ

ศิษย์พี่ห้าซึ่งเรียนมองศิษย์น้องแปดที่เถียงคำไม่ตกปากอยู่ฝั่งตรงข้าม โกรธจนยากควบคุม คิดไม่ถึงว่าด้านข้างจะมีเสียงสองเสียงที่เดือดดาลกว่าดังมา

เปียงกงเว่ยยางยกมือที่พันเต็มด้วยผ้าพันแผลขึ้นมา ทั้งเหมือนกำลังอวดและกำลังแสดงให้ดูพลางตะโกนว่า

"ถ้าไม่มีข้าที่ด่านทหารม้าอาศรมเทพไว้ ค่ายกลอ่อนแอของพวกท่านคงถูกทำลายไปแล้วแรกแล้ว มีหรือจะขังเหิงมุ่ลิเหรินได้"

"ยังมีข้า ท่านอย่าได้ลืมนะ..."

ซีเหมินปู้ฮั่วเอ่ยเตือนสติพลางยกมือที่พันเต็มด้วยผ้าพันแผลขึ้นมาเช่นเดียวกัน จากนั้นยิ้มเยาะไปทางศิษย์พี่ห้าและศิษย์พี่แปด

"อย่าลืมนะที่หุบเขาชิงสยานี้พวกข้าป้องกันมาเป็นครั้งที่สองแล้ว หากวัดตามลำดับอาวุโสพวกท่านอยู่หน้าข้า แต่หากวัดจากความดีความชอบ พวกท่านอย่าได้คิดแข่งหน้า"

คำพูดของมันเป็นหรือจะมีคนฟัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งมันพูดอย่าง

แข็งกระด้าง จึงกระตุ้นความคิดเอาชนะของบรรดาศิษย์ที่ขึ้นมา
ในทันใดในระจิมทหารพลันเกิดสงครามน้ำลาย คำหยาบคายปลิวว่อน
อย่างอีกทีก็ครึกโครม

"พอแล้วๆ เลิกทะเลาะกันได้แล้ว กินยาก่อน"

หวังจื่อเดินเข้ามายับยั้งการทำตัวเหมือนเด็กของคนทั้งสี่

ตะเกียงน้ำมันถูกปรับแสงให้สว่างขึ้นจึงมองเห็นได้ชัดว่ายามนี้
คนทั้งสี่นอนอยู่บนเตียง ทั้งตัวพันด้วยผ้าพันแผล ทั่วบริเวณเต็มไปด้วย
กลิ่นยาและกลิ่นควาเลือด ไม่รู้ว่าบาดเจ็บหนักขนาดไหน แต่เห็นชัดว่า
ไม่มีกำลังที่จะสู้ต่อไปได้

ครั้นดื่มยาขมของศิษย์น้องแล้วในห้องพลันเงียบสนิท ไม่รู้ผ่านไป
นานเท่าใดเป่ยกงเว่ยยางจึงถามขึ้นว่า

"เจ้าสิบเอ็ด ยาพิษของเจ้าหยุดเหิงมู่ลี่เหรินได้หรือไม่"

ทั่วบริเวณเงียบสนิทไปอีกรอบ

หวังจื่อส่ายหน้า

"ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่ายอดผู้ฝึกฆาตที่อยู่นือด่านทั้งห้าถูก
ยาพิษตาย"

ซ่งเชียนมีสีหน้าปล่อยวาง ปล่อยวางเรื่องความเป็นความตาย

"เหิงมู่ลี่เหรินข้ามพันห้าด่าน หากไม่เพราะมันประมาทศัตรูจนถูก
พวกเราสี่คนร่วมมือกันยืมใช้เจตนารมณ์แห่งค่ายกลที่ยังเหลืออยู่ใน
หุบเขาชิงสยาหลอบทำร้าย เดิมทีแล้วไม่มีใครหยุดยั้งมันได้"

บรรยาภาศในระจิมกดดันมากยิ่งขึ้น ความคิดคึกเมื่อครู่และ
ความคิดคึกหลายวันที่ผ่านมาล้วนมาจากความดีใจ พวกมันดีใจอย่างยิ่ง
ที่ยอดผู้ฝึกฆาตผู้อยู่เหนือด่านทั้งห้าอย่างเหิงมู่ลี่เหรินพ่ายแพ้ด้วย
น้ำมือพวกมัน ทว่าถึงอย่างไรอาการบาดเจ็บของอีกฝ่ายก็หายดีได้

แล้วต่อไปจะทำอย่างไร

รูปแบบของสงครามเปลี่ยนแปลงไปแล้ว เHINGมู่ลี่เหรินคงไม่ทำผิดซ้ำสอง ครานี้ใครจะหยุดยั้งยอดฝีมือผู้นี้ได้ หากหยุดยั้งไม่ได้ ตำตังจะรักษาประตูสู่แคว้นบานนี้ไว้ได้อย่างไร

หวังฉือพลันเอ่ยเสียงเบา

"คำนวณจากเวลา...สงครามทางเหนือน่าจะจบแล้ว"

ซีเหมินปู้ฮั่วขมวดคิ้ว

"แม้ตอนแรกศิษย์พี่สามวางแผนไว้แบบนี้ แต่จินจิ้งแข็งแกร่งปานใดจะพ่ายแพ้ในเวลาอันสั้นเช่นนี้หรือ ข้าไม่หวังมากนัก"

"ข้าไม่สนใจแล้ว" เปยกงเว่ยยางเอ่ยอย่างอารมณ์เสีย "คนพิการเปล่าประโยชน์สี่คน รวมกับเจ้าสิบเอ็ดผู้มงายบุปผา จะสู้ต่ออย่างไร ถ้าหนิงเซวียยังไม่มา ข้าก็ไม่สนใจแล้ว"

หวังฉือเอ่ยอย่างไม่พอใจว่า

"ผู้มงายบุปผาเป็นสตรี แล้วข้าก็ไม่ได้มงายแต่แค่บุปผาด้วย ศิษย์พี่ท่านอย่าพูดจาส่งเดชสิ"

ซีเหมินปู้ฮั่วเอ่ยอย่างไม่พอใจเช่นกันว่า

"ศิษย์พี่จะโยนภาระให้ศิษย์น้องเล็กได้อย่างไร"

เปยกงเว่ยยางดึงผ้าห่มขึ้นปิดหน้า พูดอุ้อว่า

"ข้าอยากโยนภาระให้ศิษย์พี่ใหญ่ ศิษย์พี่รอง และศิษย์พี่สามด้วย แต่พวกมันต้องมาที่นี้ ถึงอย่างไรข้าก็สู้ไม่ชนะเจ้าเด็กHINGมู่ลี่นั่น"

แสงจากตะเกียงน้ำมันสลัวลงอีกครั้งเพราะคำพูดนี้

การลอบจู่โจมที่หุบเขาชิงสยาครั้งที่ผ่านมา ศิษย์สถานศึกษาทั้งสี่ใช้วิชาจนหมดสิ้น ทั้งยังยืมใช้เจตนารมณ์แห่งค่ายกลที่ปราศรัยรุ่นก่อนหลงเหลือไว้ ใช้ทุกข้อได้เปรียบที่มีทำร้ายHINGมู่ลี่เหรินจน

บาดเจ็บ ส่วนตนเองก็บาดเจ็บสาหัสเช่นกัน

หากเหิงมู่ลี่เหรินไม่ประมาทศัตรู หากไม่มีข้อได้เปรียบเหล่านั้น พวกมันคิดไม่ออกเลยว่าจะชนะอีกฝ่ายได้อย่างไร วันนั้นเหิงมู่ลี่เหรินอาศัยพลังมหาศาลทำลายค่ายกลออกไป ทุกครั้งที่นึกถึงภาพที่ได้เห็นในตอนนั้น พวกมันล้วนตกอยู่ในภวังค์ จากนั้นก็ไม่สบายใจและหวั่นกลัว

สวี่จยาหลุนเคียววารอบที่สองเสร็จแล้วเดินมาที่ข้างเตียง ดึงมูมผ้าห่มเป่ยกงเว่ยยางเบาๆ ได้กรับใช้ตัวน้อยในวันวานบัดนี้กลายเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาน่ารักคมคายเต็มตัวแล้ว

เป่ยกงเว่ยยางเล็กผ้าห่ม เอยอย่างรำคาญใจว่า

"วันๆ กินแต่ยา มีประโยชน์อันใด"

"แล้วไม่กินยามีประโยชน์ไหม" สวี่จยาหลุนเอยอย่างจริงจัง "นายน้อยเคยกล่าวว่าหากทำอะไรล้วนไม่มีประโยชน์ เช่นนั้นจะทำหรือไม่ทำ? แน่แน่นอนว่าต้องทำ เพราะถ้าทำย่อมมีความเป็นไปได้ ถ้าไม่ทำย่อมไม่มีความเป็นไปได้เลย"

ในห้องพลันเงียบสนิท

บรรยาการสดด้นถึงชั้นออกจะน่าสั่นหวั่นก่อนหน้านี้ถูกคำพูดนี้ซบไล้ไปพอสมควร

เป่ยกงเว่ยยางลุกขึ้นนั่งโดยมีหวังจื่อคอยพยุง ประคองขามยาขึ้นดื่มฮวบบๆ ชั่งเขียนและคนอื่นๆ ก็ดื่มยาอย่างรวดเร็วเช่นกัน

พวกมันต้องการฟื้นฟูกำลังโดยเร็วที่สุด ต่อให้สู้เหิงมู่ลี่เหรินไม่ได้ ก็ขอให้มีกำลังเพิ่มขึ้นเพื่อทำให้อีกฝ่ายต้องเสียกำลังมากขึ้น

ยามเช้า หมอกบางจางไป แสงอาทิตย์ยามรุ่งอรุณส่องหุบเขาชิงสยา

หนึ่งอาชาวิ่งมาจากทางเหนือ

เสี่ยงกับท่าม้างอย่างชัดเจนในหุบเขาที่เงียบสงบ

ทหารดำดั่งที่เฝ้ายามตลอดคืนปรากฏตัวหลังป้อมธนูที่คูเก่าโหมม แต่แข็งแกร่งบริเวณหน้าผา ไม่ได้ง้างสายเตรียมยิงธนูเพราะเห็นชัดว่า อาชาตัวนั้นวิ่งมาจากทางเหนือ

อาชาคืออาชาสีดำนั่นส่วนคนนั้นสวมชุดดำ คือหนึ่งเขวียกับเจ้าดำ

ชุดสถานศึกษาสีดำนองหนึ่งเขวียเต็มไปด้วยฝุ่น เจ้าดำใช้ชีวิต อย่างอ้วนท้วนสมบูรณ์หลายปีในบ่อโคลนหนึ่ถึง หลังจากวิ่งหือตะบึง มาพันลี้ เวลาคี้ดูสง่างามและเหนียวล้า

จากเมืองเว่ยถึงหุบเขาชิงสยา ระยะทางหลายพันลี้ มันกับเจ้าดำ ไม่ได้พักผ่อนจริงๆ เลย ไม่ได้หลับไม่ได้นอนทั้งเข้าเย็น มีเพียงแค่ว่าตอนที่วิ่งผ่านบ้านหยางเอ๋อร์สี้ได้กินโจ๊กข้าวโพดและนอนหลับบึงหนึ่งเท่านั้น

ตามกาลเวลาที่ล่วงไป นานแล้วที่สถานศึกษาไม่ใช่สถานที่ที่เป็นปริศนาซึ่งเชื่อมโยงทั้งโลกิยะและโลกุตระ จากประกาศของทางราชสำนักรวมถึงการสาธยายของคนช่างพูดอย่างเป่ยกงเว่ยยาง ในกระโຈมทหาร ลักษณะของหนึ่งเขวียรวมถึงอาวุธและพาหนะของมัน ล้วนเป็นที่พูดถึงกันในกลุ่มชาวถึงแล้ว ยามนี้เห็นเจ้าดำที่ชัดเจนว่าไม่ใช่ม้าธรรมดา เห็นธนูเหล็กและดาบของมัน จึงมีคนเดาฐานะของมัน ได้อย่างรวดเร็ว จากนั้นก็บอกต่อกันไป

สองฟากข้างของหุบเขาเหวียวจี ด้านหลังป้อมธนูและกระโຈมทหาร ที่ซ่อนอยู่ ทหารดำดั่งจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ยืนขึ้นมองหนึ่งเขวียอยู่ในหุบเขาที่เปิดสู่ทางได้ บางคนรีบลุกขึ้นขี้ตาไม่หยุดพลางหาวนอน

เขียนเชิงสิบสามมาถึงแล้ว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6458->